

INFORMATIONSBULLETTINEN

NYA PERU

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU

NUMMER 28

APRIL 2018

**DOKUMENT FRÅN PERUS KOMMUNISTISKA PARTI:
LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTIS 89-ÅRSDAG!**

INTERNATIONELL KONFERENS I BARCELONA 1917:

**LEVE 100-ÅRSJUBILÉET AV
OKTOBERREVLUTIONEN!**

**FOLKRÖRELSEN PERU OM SITUATIONEN
I PERU OCH I VÄRLDEN**

OM DET TREDJE VÄRLDSKRIGET:

**ATOMBOMBEN ÄR EN
PAPPERSTIGER!**

OM KATALONIEN

**DEN SPANSKA OCH KATALANSKA
STORBOURGEOISIEN ÄR DET
KATALANSKA FOLKETS FIENDER!**





REDAKTIONEN HAR ORDET

Detta nummer av vår Informationsbulletin är framför allt en produkt av allt det arbete som vår förening och våra kamrater både i Sverige och i andra länder genomfört under 2017. En stor del av detta arbete har gjorts som en del av kampanjen för att fira 100-årsjubileet av Oktoberrevolutionen, och där deltog vår förening med en rad aktiviteter: flygbladsutdelningar, affischering m.m. på olika platser i landet. Inom samma kampanj genomförde Folkrörelsen Peru i november en konferens i Barcelona - mitt under de pågående självständighetsdemonstrationerna - och huvudtalet från denna konferens, som finns med i detta nummer i svensk översättning, ger både en sammanfattning av den nuvarande situationen i Peru och en viktig sammanfattning av världsläget. Vi publicerar här även en artikel hämtad ur tidskriften Sol Rojo (Röd sol) som tar upp händelserna i Katalonien utifrån ett proletärt internationalistiskt perspektiv. Som vanligt presenterar vi här också förstås svenska översättningar av de senaste dokumenten från Perus Kommunistiska Parti och dess utlandsorganisation Folkrörelsen Peru, som är viktig läsning för alla som vill förstå den aktuella situationen i världen ur arbetarklassens och de förtryckta folkens perspektiv.

Som vi skrev i vårt förra nummer så lever vi i en tid av växande kamp och motstånd mot imperialisterna och hela deras system. Arbetarklassen och folken i världen reser sig allt mer; vi ser det just nu i de pågående kamperna i Frankrike, i kamperna i Mellanöstern och på andra platser mot imperialismens plundring och folkmord, men de mest avancerade uttrycken för denna revolutionära situation ser vi i de folkrig och väpnade kamper som förs under vägledning av maoismen i Peru, i Indien, Filippinerna m.fl. I Peru fortsätter Perus Kommunistiska Parti med sin Centralkommitté i spetsen att gå framåt i att övervinna svårigheterna, genom att hålla revolutionens kurs, delta i och leda massornas kamper mitt i folkriget och alltid bekämpa revisionismen såsom huvudfara. I andra länder i Latinamerika, i Asien, Afrika och även i de imperialistiska länderna fortsätter kommunister och revolutionärer att lära sig av Ordförande Gonzalo och erfarenheterna från folkriget i Peru, och kämpar för att tillämpa maoismen på sina egna länders revolutioner. När de imperialistiska supermakterna USA, Kina och Ryssland och de övriga imperialistmakterna (inklusive Sverige) nu intensifierar sitt nyuppdelningskrig och förbereder sig för öppet världskrig, så intensifierar de också sina ansträngningar för att trycka ner och manipulera folkens kamper med fascism, liberalism och olika former av påstått "socialistiska", "revolutionära" eller t.o.m. "maoistiska" rörelser som i själva verket förespråkar underkastelse, reformism och försoning med exploatörerna och folkmördarna. I vissa fall förespråkar de att "byta herre", d.v.s. att underkasta sig en imperialistmakt i stället för en annan. För den internationella arbetarklassen och de förtryckta folken som kämpar för att befria sig är det därför helt avgörande att avslöja och bekämpa revisionismen, som alltid går imperialismens ärenden och hjälper till att legitimera dess utsugning och driva fram dess plundringskrig.

Imperialisternas krig är i själva verket en del av deras egen undergång, och världens förtryckta har ingen anledning att backa eller ge upp inför hotet om världskrig. Som PKP uttrycker det: **"om det imperialistiska världskriget kommer, så är vi för det första emot det; för det andra är vi inte rädda för det utan fokuserar på revolutionen"**, eller med Ordförande Maos ord: **"antingen förhindrar revolutionen kriget eller så underblåser världskriget revolutionen"**.



Malmö 2017

**LÄS OM OCH STUDERA MAOISMEN:
WWW.MAOISTISKTFORUM.ORG**

**KONTAKTA OSS PÅ:
maoistisktforum@yahoo.se**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

REDAKTIONEN HAR ORDET	2
DOKUMENT FRÅN PERUS KOMMUNISTISKA PARTI - CENTRALKOMMITTÉN: <i>LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTIS 89-ÅRSDAG!</i>	4
DOKUMENT FRÅN FOLKRÖRELSEN PERU: <i>LEVE ORDFÖRANDE GONZALOS FÖDELSEDAG OCH FOLKETS BEFRIELSEARMÉS DAG! FÖRSVARA ORDFÖRANDE GONZALOS LIV OCH KROSSA REAKTIONENS LÖGNHISTORIER!</i>	7
TAL AV FOLKRÖRELSEN PERU PÅ DEN INTERNATIONELLA KONFERENSEN I BARCELONA, 3 NOVEMBER 2017: <i>LEVE 100-ÅRSJUBILÉET AV OKTOBERREVOLUTIONEN!</i>	8
OM DET TREDJE VÄRLDSKRIGET: <i>ATOMBOMBEN ÄR EN PAPPERSTIGER!</i>	13
DEN SPANSKA OCH KATALANSKA STORBOURGEOISIEN ÄR DET KATALANSKA FOLKETS FIENDER: IMPERIALISMEN ÄR FIENDE TILL VÄRLDENS FOLK	17
FLYGBLAD FRÅN STUDIECIRKELN 24 SEPTEMBER: <i>NER MED DEN SVENSKA BORGARSTATEN! NER MED ALLA IMPERIALISTERNA OCH DERAS NYUPPDELNING AV VÄRLDEN!</i>	20

LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTIS 89-ÅRSDAG!

”Fascism är krig’ - detta är fullkomligt sant. Det nuvarande kriget kommer att utan uppehåll utvecklas till ett världskrig, och mänskligheten kommer att vara ur stånd att avvärja krigets olycka. Varför säger vi då, att det nuvarande kriget är nära den eviga freden? Det nuvarande kriget är ett resultat av utvecklingen av världskapitalismens allmänna kris, vilken började med första världskriget. Denna allmänna kris driver de kapitalistiska länderna in i ett nytt krig och, framför allt, driver de fascistiska länderna in i nya krigsäventyr. Vi kan förutse att detta krig inte kommer att rädda kapitalismen, utan kommer att påskynda dess sammanbrott. Det kommer att bli av större omfattning och föras mera hänsynslöst än kriget för tjugo år sedan, alla nationer kommer oundvikligen att dras in, det kommer att pågå under lång tid, och mänskligheten kommer att lida mycket. Men till följd av Sovjetunionens existens och den växande politiska medvetenheten hos folken i världen, kommer stora revolutionära krig tvivelsutan att uppstå ur detta krig för att bekämpa alla kontrarevolutionära krig och därmed ge detta krig karaktär av en kamp för evig fred.”

Ordförande Mao Tse-tung – OM LÅNGVARIGT KRIG

”Vi har ett uttryck, hirs plus gevär. I Förenta staternas fall är det flygplan plus atombomben. Om emellertid Förenta staterna med sina flygplan plus atombomben börjar ett angreppskrig mot Kina, då är det säkert att Kina med sin hirs plus gevär kommer att utgå som segrare. Folken i hela världen kommer att stöda oss. Som resultat av Första världskriget blev tsaren, godsägarna och kapitalisterna i Ryssland utplånade. Som resultat av Andra världskriget störtades Chiang Kai-shek och godsägarna i Kina och befriades de östeuropeiska länderna och ett antal länder i Asien. Skulle Förenta staterna sätta i gång ett tredje världskrig, och låt oss anta att det pågick i åtta eller tio år, skulle resultatet bli att de härskande klasserna i Förenta staterna, Storbritannien och andra medbrottsliga länder utplånades, och att huvudparten av världen omvandlades till länder ledda av kommunistiska partier. Världskrig slutar inte till krigsivrarnas förmån men till förmån för de kommunistiska partierna och de revolutionära folken i alla länder. Om krigsivrarna ska ställa till med krig, då får de inte anklaga oss för att göra revolution eller syssla med ”undergrävande verksamhet”, som de jämt säger. Om de avstår från krig, kan de överleva en smula längre på denna jord. Men ju förr de ställer till med krig, desto fortare kommer de att utplånas från jordens yta. Då skulle ett folkens förenta nationerna skapas, kanske i Shanghai, kanske någonstans i Europa, eller det skulle på nytt kunna skapas i New York, förutsatt att krigsivrarna i Förenta staterna hade utplånats.”

Ordförande Mao Tse-tung –
DET KINESISKA FOLKET KAN INTE SKRÄMMAS AV ATOMBOMBEN

Centralkommittén ger sin fullständiga och ovillkorliga hälsning och fasthållelse till vårt Anförarskap Ordförande Gonzalo, Partiets och revolutionens Anförare; till det hjältemodiga Perus Kommunistiska Parti och till hela Partiets ledningssystem. Likaledes riktar Centralkommittén sin hälsning till var och en av Perus Kommunistiska Partis ledare, kadrer och militanter, liksom till kombattanterna i Folkets Befrielsearmé, till Folkkommittéerna och massorna som arbetar med Partiet i Peru och i utlandet, och till folket i allmänhet. Vår ovillkorliga fasthållelse vid vår allsmäktiga ideologi, marxismen-leninismen-maoismen, gonzalos tänkande, huvudsakligen gonzalos tänkande. Med triumferande optimism firar vi PERUS KOMMUNISTISKA PARTIS 89-ÅRSDAG, Partiet som utvecklar Folkkriget i Peru, vilket som en del av världsrevolutionen håller på att lösa de nya problem som revolutionen kräver, genom att oförsonligt bekämpa revisionismen inom och utanför våra led.

Perus Kommunistiska Parti är ett militariserat Parti av tre anledningar:

- För det första, för att vi befinner oss i världsrevolutionens strategiska offensiv,
- För det andra, för att den kapitalistiska restaurationen måste avvärjas,
- För det tredje, för att vi går emot ett militariserat samhälle.



Den ideologiska uppbyggnaden är det huvudsakliga

Revolutionens utveckling i världen äger rum i ojämn utveckling i Peru, Indien, Nepal, Filippinerna, Turkiet; det kräver att vi ägnar uppmärksamhet åt frågan om Ledningen, genom att utgå från den ideologiska uppbyggnaden såsom huvudsaklig, och den politiska uppbyggnaden.

Om ledningen. Imperialismen har två principer för att förgöra revolutionen: att förrinta ledningen och isolera gerillan från massorna. Men sammanfattningsvis handlar dess problem om att förrinta ledningen, då det är den som låter oss bibehålla kursen och materialisera den. Vårt Parti har definierat att ledningen är nyckelfrågan och att det är alla militanternas plikt att konstant kämpa för att försvara och bevara Partiets ledning.

Inför de problem som världsrevolutionen konfronterar, åligger det de nämnda partierna att tillämpa bevarandet av ledningen och garantera hela ledningssystemet.

Om tvålinjerskampen. I Centralkommittén finns klasskampens vortex, som återverkar i hela Partiet. Den korrekta, skarpsinniga och rättfärdiga hanteringen av kampen leder till att vänstern hävdar sig.

Detta år, 100-årsjubileet av Oktoberrevolutionen, med vilken den första socialistiska staten etablerades och vilken utgör en extraordinär milstolpe i världshistorien; slutet på den borgerliga revolutionen och början på den proletära världsrevolutionen; kräver att man greppar det internationella proletariats erfarenhet. Oktoberrevolutionen utvecklades mitt i och emot ett imperialistiskt världskrig för nyuppdelning och plundring. Med de ryska massornas omfattande beväpning var den ett långvarigt revolutionärt krig mot de kontrarevolutionära styrkorna; Oktoberrevolutionens seger grundar sig på den oförsonliga kamp som den store Lenin ledde mot revisionismen, mot Bernsteins, Kautskys och Trotskijs opportunist. Striden äger rum i Centralkommittén. Att inte se det så leder till tesen om samlevnad med revisionismen och vidriheten med ledare som följer den kapitulationistiska vägen i själva Centralkommittén.

Detta jubileum äger rum mitt i en process av rivaliteter mellan yankeeimperialismen, den kinesiska och den ryska imperialismen. Detta innebär att vi måste se det specifika och de särskilda omständigheterna som utmärker detta årtioende av nyuppdelning av världen och jakten på att uppnå det strategiska övertaget. Och att de sprider sin reaktionära politik av fascism, kärnvapen-utpressning, amnesti och splittring mellan folken i de förtryckta nationerna såväl som i de europeiska länderna, det som revisionisterna kallar "utträde", vilket inte är något annat än att skapa sina "kollapsade stater" för att balkanisera som i Jugoslavien, Libyen, Irak, Syrien, Katalonien, etc., vilket främjas av CIA, och inte i proletariats intresse.

Idag genomför de fascistiska makthavarna i de imperialistiska länderna USA, Kina och Ryssland fascismen mot alla världens nationers frihet och oberoende. De kommunistiska Partierna som utvecklar Folkkrig för nu ett motståndskrig mot den fascistiska aggressionen, och försvarar därmed också alla de nationer som kämpar för att befria sig från den fascistiska förslavningen, från dem som idag presenterar sig som befriare i Mellanöstern.

Vi kommunister har ett stort ansvar för att mobilisera de olika folken med sikte på att organisera en internationell enhetsfront för att kämpa mot fascismen och till försvar för alla nationernas frihet och oberoende.

Inför den nuvarande situationen kräver PKP:

1. Tillämpa slagordet "Maoismen tar befälet för den Nya Stora Vägen av Världsrevolutionen!!
2. Bekämpa med fasthet varje antikommunistisk aktivitet bland storbourgeoisens reaktionära element i varje land.
3. Föreنا oss och mobilisera alla folkliga organisationer i varje land som motsätter sig de fascistiska makthavarna i USA, Kina och Ryssland, som slåss om världsherraväldet.
4. Tillämpa med fasthet det internationella proletariats revolutionära erfarenhet, som lär oss att om ett revolutionärt folk och en revolutionär armé inte fruktar svårigheterna, om de kämpar hjältemodigt utan uppehåll mot fienden, så kommer de att erövra segern.

Angående kärnvapen-utpressningen som de imperialistiska länderna ylar om, så utgår vi från krigets princip såsom den definierades av Ordförande Mao Tse-tung:

"Krigets ändamål, nämligen självbevarelsen och förintelsen av fienden, är huvudinnehållet i kriget och grunden för all krigsverksamhet, ett huvudinnehåll som genomsyrar all krigsverksamhet från den tekniska till den strategiska. Krigets ändamål är krigets bärande princip, och inga tekniska, taktiska eller strategiska begrepp eller principer kan på något sätt avvika från det."



Så avslöjar och krossar han påståendena från revisionisterna och Henry Kissinger, som i sin lunta *"Kärnvapen och internationell politik"* säger att *"...ett begränsat krig mellan stormakterna skulle oundvikligen förvandlas till ett totalt krig"*.

Kärnvapen-utpressningen är till för att tvinga de förtryckta nationerna och de länder som inte har moderna vapen att underkasta sig yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen, den ryska imperialismen eller någon annan makt. Denna utpressning kan inte bedrivas mot andra imperialistmakter, särskilt inte om de har kärnvapen.

Vi hälsar det hjältemodiga peruanska folket som idag kämpar och gör motstånd mot denna ännu mer landsutförsäljande och ännu mer ohämmat proimperialistiska regering, som tillämpar politiken "fri marknadsekonomi och globalisering av ekonomin", "nyliberalism", "mänskliga rättigheter", "borgerlig demokrati", "fred", "miljö", etc., d.v.s. damma sak som Movadef upprepar. Dess korrupta utsugarprogram, som "inbjuder" de imperialistiska länderna till att lägga beslag på hela landet. Det så kallade INVIERTE PERU [investera Peru] tjänar bara en handfull utsugare i Peru och från utlandet, och främjar jordägarna och de rika bönderna medan den stora majoriteten av fattigbönderna fortsätter att åsidosättas. Denna regering siktar på att dra med sig folket i yankeeimperialismens fascistiska system, vilket den nu genomför i sin tävlan om nyuppdelningen av världen.

Lärarkårens kamp avslöjade regeringens reaktionära utbildningspolitik inför folket, och det stöd som denna ger till privatiseringen visar att byråkratkapitalismen aldrig kommer att bry sig om folkets utbildning.

På samma sätt bevisade vårdsektorns strejk att det enda Pablo Kuczynski oroar sig för är investeringarna genom de offentlig-privata partnerskapen, som använder sig av naturkatastroferna för att få sin del av kakan. Samtidigt är arbetarnas löner frysta sedan årtionden. Slagordet är därför: "Kämpa för lönehöjning! Och avslöja och krossa denna proimperialistiska regerings planer.

Slutligen kallar vi de Kommunistiska Partierna att ena folken under proletariats ledning mot alla imperialisterna. Det som krävs är en djärv framryckning, med ett överflöd av energi och optimismen på topp. Vi hälsar framgången med den INTERNATIONELLA KONFERENSEN I BARCELONA DEN 3 DECEMBER 2017.

Situationen är tydlig, imperialismen är på tillbakagång tillsammans med alla sina legosoldater; revolutionen håller på att härdas och går framåt i att förkroppsliga det huvudsakliga i maoismen: makten. Imperialismen har begått sitt vanliga misstag och underlättat saker genom att föra stora mängder vapen till Mellanöstern, i händerna på de förtryckta nationerna så att folket kan rycka dem till sig.

MÅ MAOISMEN TA BEFÄLET FÖR DEN NYA STORA VÅGEN AV VÄRLDSREVOLUTIONEN!

LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTI!

LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTIS 89-ÅRS DAG!

ÄRA ÅT MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN, GONZALOS TÄNKANDE!

FOLKKRIGET KOMMER OUNDVIKLIGEN ATT SEGRA!

NED MED FASCISMEN!

NED MED KÄRNVAPEN-UTPRESSNINGEN!

Oktober 2017

PKP-Centralkommittén



LEVE ORDFÖRANDE GONZALOS FÖDELSEDAG OCH FOLKETS BEFRIELSEARMÉS DAG! FÖRSVARA ORDFÖRANDE GONZALOS LIV OCH KROSSA REAKTIONENS LÖGNHISTORIER!

I firandet av Ordförande Gonzalos födelsedag och Folkets Befrielsearmés dag, återförsäkrar sig Folkrörelsen Peru i vår fasta, medvetna, frivilliga och ovillkorliga hälsning och fasthållelse till vårt Anförarskap; i att Ordförande Gonzalos anförarskap, Partiets och revolutionens anförare, Partiets enighetscentrum och segergaranti till kommunismen, är grundat i den skapande tillämpningen av vår allmängiltiga ideologi marxismen-leninismen-maoismen på den peruanska revolutionens konkreta verklighet: gonzalos tänkande. Det är endast genom att upphöja, försvara och tillämpa gonzalos tänkande som Partiet och dess Centralkommitté idag är i stånd att hålla kursen, utveckla massarbetet mitt i folkkriget för att återta det som förlorats och fullständigt sopa bort de motsatta linjerna, HOL [den högeropportunistiska linjen] och VOL [den "vänster"-opportunistiska linjen] liksom alla andra slags revisionism.

Efter gripandet av Ordföranden och lögnhistorien om "fredsbreven", som har krossats på ett kraftfullt sätt av Partiet och massorna med folkkrig, har imperialismen, reaktionen och revisionismen fortsatt med sina desperata försök att återutge samma lögnhistoria genom den s.k. "rättegången", genom att publicera montage och redigerade videofilmer för att ge intrycket att Ordföranden kan uttala sig fritt. Verkligheten är att Ordföranden fortsätter att finna sig i fullständig isolering, och den enda kontakt med omvärlden som reaktionen tillåter är genom vakterna på flottbasen, genom råttan och förrädaren Miriam och genom advokaterna från HOL och andra representanter för reaktionen. Trots detta, med alla sina montage, har reaktionen inte kunnat producera en enda video, inte ett enda "uttalande" för att stödja lögnhistorien om "brev" eller Ordförandes påstådda samarbete med rättarna och deras "MOVADEF".

Inför denna situation, och inför alla montagen och lögnerna, återförsäkrar vi oss i Partiets rättfärdiga och korrekta slagord: **VI KRÄVER ATT ORDFÖRANDE GONZALO PRESENTERAS OFFENTLIGT, LIVE OCH I DIREKTSÄNDNING, OCH ATT HAN FÅR UTTALA SIG!** Mot rättarna i HOL och alla slags revisionister i världen återförsäkrar vi oss i principen att **REVOLUTIONEN INTE LEDS FRÅN FÄNGELSET**, och vi understryker vikten av denna princip i varje revolution för att inte falla i de fällor som imperialismen, reaktionen och revisionismen sätter ut som en del av sina planer för "fredsavtal" och "freds- och försoningsprocesser". Detta är planer som siktar på att förinta revolutionerna och förvandla dem till schackpjäser eller revisionistiska rörelser som anpassar sig till den gamla ordningen och tjänar imperialismen, som vi har sett i fallen Mandela, Öcalan och andra. I händerna på reaktionen är en kommunistisk anförare eller ledare isolerad från Partiet och massorna; all hans/hennes kommunikation och all tillgång till information kontrolleras av fienden. Hans/hennes plikt under sådana omständigheter, såsom Ordförande Gonzalo slår fast, är att fortsätta kämpa och göra motstånd för att förvandla reaktionens fängelsehålor till lysande kampskyttegravar; men från fängelset kan han/hon inte leda.

Vi riktar våra varma hälsningar till alla de kommunister, revolutionärer och framstegsvänner i världen som idag fortsätter kämpa för att försvara Ordförande Gonzalos liv, den viktigaste politiska fången och krigsfången idag i världen, och vi kallar alla den Internationella Kommunistiska Rörelsens Partier och organisationer att lära sig av den peruanska revolutionens erfarenheter och vårt Anförarskaps allmängiltiga bidrag till vår allmängiltiga ideologi. I försvaret av Ordförande Gonzalo duger det inte att förlita sig på de montage och lögnhistorier som publiceras av reaktionen, och inte på det opportunistiska och vacklande "stödet" från de revisionister som vill förvandla Ordföranden till en tom ikon för att förneka hans aktuella betydelse; det som behövs är att förena sig med den kamp som förs av PKP och dess Centralkommitté, som idag befinner sig i processen att fortsätta hårda ledning mitt i folkkriget.

**LEVE ORDFÖRANDE GONZALO OCH HANS ALLSMÄKTIGA TÄNKANDE!
VI KRÄVER ATT ORDFÖRANDE GONZALO PRESENTERAS OFFENTLIGT, LIVE OCH I
DIREKTSÄNDNING, OCH ATT HAN FÅR UTTALA SIG!
LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTI!
LEVE FOLKETS BEFRIELSEARMÉ!**

**Folkrörelsen Peru
December 2017**



**TAL AV FOLKRÖRELSEN PERU PÅ DEN INTERNATIONELLA KONFERENSEN I
BARCELONA, 3 NOVEMBER 2017:**

LEVE 100-ÅRSJUBILÉET AV OKTOBERREVOLUTIONEN!



Folkrörelsen Peru, Perus Kommunistiska Partis alstrade organ för arbetet i utlandet, uttrycker sina varma kommunistiska hälsningar till de kamrater som närvarar vid denna Internationella Konferens, vilken genomförs som en del av vårt firande av Oktoberrevolutionens hundraårsjubileum. Vi inleder med vår fullständiga, fasta, frivilliga och medvetna hälsning och fasthållelse till vårt Anförarskap Ordförande Gonzalo, Anförare för Partiet och revolutionen, Partiets enighetscentrum och segergaranti till kommunismen, till vår allsmåktiga ideologi marxismen-leninismen-maoismen, gonzalos tänkande, huvudsakligen gonzalos tänkande för den peruanska revolutionen, och till den hjältemodige kombattanten Perus Kommunistiska Parti och dess Centralkommitté, som idag fortsätter att leda folkkriget under komplexa förhållanden genom att tillämpa gonzalos tänkande för att lösa de nya problemen. På så vis mobiliserar Partiet massorna för att återta det som förlorats mitt i folkkriget och i kamp på liv och död mot de motsatta linjerna: den revisionistiska och kapitulationistiska högeropportunistiska linjen (HOL), och den ”vänster”-opportunistiska linjen och dess väpnade revisionism; revisionistiska linjer som har strukturerats i direkt samarbete med imperialismen och reaktionen.

Vi firar detta hundraårsjubileum tillsammans med hela vår klass det internationella proletariatet, med de förtryckta folken och med alla världens kommunister och revolutionärer, och firar då inte bara årsdagen av en segrande revolution, utan understryker dess stora betydelse såsom den etablerats i vårt Partis Internationella Linje:

”Med oktoberrevolutionens triumfår 1917 markeras

en extraordinär milstolpe i världshistorien, slutet på den borgerliga revolutionen och början på den proletära världsrevolutionen. Denna nya era präglas av våldets förstärkning, den visar bourgeoisins oförmåga att leda revolutionen och proletariatets mognad för att ta, leda och upprätthålla makten för proletariatets diktatur. Inom denna era inramas också de förtryckta nationernas revolutioner.”

I detta sammanhang skall vi göra en kort sammanfattning av den nuvarande situationen i folkkriget i Peru, för att sedan fortsätta med några punkter angående den internationella situationen.

Perus Kommunistiska Parti och dess Centralkommitté konfronterar idag en komplex situation inom den krök på vägen och den inflexion som orsakades av Ordförande Gonzalos gripande 1992 och strukturerandet – utanför Partiet – av den högeropportunistiska linjen. Hela lögnhistorien om ”fredsavtalen”, iscensatt av råttorna från HOL under ledning av yankeeimperialismen och den peruanska reaktionen, blev krossad av Partiet och massorna med folkkriget, som inte har upphört för ett enda ögonblick. Trots detta fick emellertid lögnhistorien och problemen med kröken återverkningar på nationell liksom på internationell nivå. Mitt i Partiets kamp för att hårda ledning och ena själva Partiet genom att framhärda i folkkriget, och mitt i Partiets reorganisationsprocess som slogs fast av Centralkommittén 1995, uppkom de militaristiska, antimaoistiska och anti-gonzalos tänkande positioner som kom att struktureras kring 2011 såsom ”vänster”-opportunistisk linje (VOL), ledd av

bröderna Quispe i direkt samarbete med imperialismen och reaktionen. Dessa förrädare, som öppet avsvär sig och attackerar Ordförande Gonzalo och hans tänkande, utvecklar idag en väpnad revisionism och genomför kringirrande aktioner, inte för att erövra makten för proletariatet och folket, utan för att skaffa sig en bättre position inom den gamla ordningen. 2011 lyckades dessa eländiga individer usurpera några av Partiets och Folkets Befrielsearmés apparater, vilket ledde till den komplexa situation i vilken Partiet och folkkriget befinner sig idag.

I denna situation åtar sig Partiet, dess Centralkommitté, dess regionalkommittéer och de övriga partiorganen med fasthet uppgiften att bibehålla revolutionens kurs, samtidigt som man utvecklar massarbetet på landsbygden och i städerna samt deltar i och leder massornas kamper för dagskraven mitt i folkkriget för att återta det som förlorats och övervinna kröken. **Konkret så har imperialismens, reaktionens och revisionismens attacker inte har uppnått sitt kontrarevolutionära mål, att förintä den proletära ledningen och folkkriget. Partiet har idag en Centralkommitté som härdat av Ordförande Gonzalo och i folkkriget, och är därmed kapabelt att fortsätta att allomfattande leda alla sina apparater och folkkriget och dessutom åta sig sin roll som röd fraktion i den internationella kommunistiska rörelsen.**

Sedan 80-talet har PKP varit i förtruppen i försvaret av maoismen och i kampen mot revisionismen i den internationella kommunistiska rörelsen (IKR), avslöjat Avakians och Prachandas nya revisionism – sedan långt innan förräderiet fullbordades – och insisterat i den oförsonliga kampen mot försoningen och konvergenserna med revisionismen. Partiet kallar idag alla Partier och organisationer inom IKR att delta i den öppna och ärliga debatten om maoismens tillämpning och den internationella situationen och krossa revisionismen för att kunna ena kommunisterna på världsnivå kring en proletär allmän linje. Denna Konferens organiserad av Folkrörelsen Peru är en del av just denna uppgift.

Angående den internationella situationen vill vi understryka följande punkter:

1. Huvudmotsättningen i världen idag är fortfarande motsättningen mellan imperialismen (supermakterna och makterna) och de förtryckta nationerna, och den tredje världen är världsrevolutionens bas. De övriga grundläggande motsättningarna; motsättningen proletariat-bourgeoisie och den interimperialistiska motsättningen, blir också allt skarpare och vilken som helst av dessa "kan bli den huvudsakliga beroende på klasskampens specifika omständigheter, tillfälligt eller i vissa länder".

2. På världsnivå uttrycks sammansvärjningen och tvisten mellan de tre supermakterna, yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen och den ryska imperialismen, för att på nytt dela upp världen mellan sig. Nyuppdelningens process är redan igång, och uttrycker sig i den imperialistiska aggressionen mot de förtryckta folken och i det interimperialistiska kriget som förs genom andra stater och väpnade grupper, samtidigt som de förbereder sig för ett direkt tredje världskrig mellan supermakterna.

3. Det stadium vi befinner oss i är den proletära världsrevolutionens offensiv och imperialismens allmänna och slutliga kris. Inom denna period konfronterar vi fortfarande imperialismens allmänna kontrarevolutionära offensiv, som revisionismen är en del av; men de kan inte dölja verkligheten: att revolutionen är den historiska och politiska huvudtendensen och att en revolutionär situation i ojämlig utveckling uttrycks i världen.

Det vill säga att imperialismen – alla de imperialistiska supermakterna och makterna – idag står inför

sitt oundvikliga behov att på nytt dela upp världen mellan sig i kampen om världsherraväldet, vilket oundvikligen innebär mer folkmords- och plundringskrig. Samtidigt står alla imperialisterna i maskopi i den reaktionära och omöjliga uppgiften att rädda det dödsdömda imperialistiska systemet i dess helhet, d.v.s. att krossa revolutionen. Dessa blodsugare är väl medvetna om att deras krig bevattnar massornas hat, alstrar mer uppror, mer revolution; att deras krig, som PKP säger, återverkar **"mot imperialisterna, och ger desto ännu mer anledning för de förtryckta nationerna, folken och klassen att resa sig i folkkrig"**. Sammanfattningsvis: det problem som imperialisterna står inför idag är hur de skall genomföra nyuppdelningen av världen och samtidigt undvika att folken enar sig emot dem, och detta problem består huvudsakligen i att undvika att proletariatet till fullo åtar sig sin roll att leda revolutionen och de förtryckta folkens kamper för nationell befrielse.

Alla de imperialistiska supermakterna och makterna använder idag liberalismen, fascismen och revisionismen för att mobilisera olika sektorer av massorna i nyuppdelningens och kontrarevolutionens tjänst. I de imperialistiska länderna sprider de chauvinismen med myten om "friheten" och den "västerländska demokratin" tillsammans med den öppna rasismen, och baserar sig på småbourgeoisien och arbetararistokratin för att mobilisera massorna till stöd för det imperialistiska kriget och den borgerliga diktaturen, mot de förtryckta folken och proletariatet. Yankeeimperialismen liksom den ryska och kinesiska imperialismen och de europeiska makterna främjar rasismen mot de arabiska folken och invandrarna med en global kampanj "mot islamismen" och "mot terrorismen" för att legitimera sin aggression



Bönder protesterar mot regeringen i Peru, februari 2018

"Folkkrigen och de väpnade kamperna under maoismens fana går framåt mot alla odds i Peru, Indien, Filippinerna och på andra platser, där tusentals och åter tusentals arbetare och bönder hjältemodigt och medvetet ger sina liv för att förstöra det gamla och bygga det nya under ledning av sina Kommunistiska Partier. Vi ser också hur dessa folkrig återverkar i hela världen med bildandet av nya maoistiska Partier och organisationer, t.o.m. i de imperialistiska länderna."

i Mellanöstern och repressionen i de imperialistiska länderna. På så vis försöker de hantera den allmänna opinionen samtidigt som de militariserar sina stater mer och mer och intensifierar den våldsamma repressionen i namn av att försvara "demokratin". I de förtryckta länderna siktar deras ansträngningar på att splittra folken och sätta massor mot massor, genom att använda nationella och religiösa motsättningar och så förvandla de folkliga och antiimperialistiska kamperna till schackpjäser som tjänar den imperialistiska nyuppdelningen, som vi ser i Mellanöstern där yankeeimperialismen använder sig av den Islamiska Staten liksom av de kurdiska styrkorna som legosoldater för att ta kontroll över regionen, och den ryska imperialismen baserar sig på lakejregimer såsom Assads i Syrien.

I de imperialistiska länderna liksom i de förtryckta länderna har revisionismen en central roll i dessa imperialismens planer. Några av revisionisterna underordnar sig – antingen dolt eller öppet – yankeeimperialismen och dess imperialistiska allierade i Europa genom att förespråka den "västerländska demokratin", liberalismen och den socialfascistiska eller "kommunalistiska" reformismen och framställa PKK/PYD:s "demokratiska konfederalism" som en förment "revolutionär förebild" för världen. Andra ansluter sig till den ryska och kinesiska imperialismen och deras demagogi om den "multipolära världen", utnyttjar folkens rättfärdiga hat mot yankeeimperialismen för att främja de övriga supermakternas och makternas intressen och framställer reaktionära och fascistiska regimer såsom den chavistiska i Venezuela som exempel att följa för världens folk. Det spelar ingen roll om de kallas "Podemos", "Syriza", "marxist-leninister", trotskister eller "frihetliga socialister": det som alla revisionisterna har gemensamt är att de förråder proletariatet och direkt tjänar en eller annan imperialistisk supermakt eller makt, liksom revisionisterna i den II Internationalen gjorde några år innan Oktoberrevolutionen. Och precis som dessa gjorde så deklarerar dagens revisionister sin lojalitet gentemot den borgerliga diktaturen, avsvär sig det revolutionära våldet och förkastar förstörandet av den gamla staten och byggandet av den nya staten.

På vår sida, det internationella proletariatets och de förtryckta folkens sida, ser vi idag hur det som Ordförande Gonzalo lär oss bekräftas mer och mer, att **maoismen**,

genom att förkroppsligas i världens folk, marscherar ohejdbart för att ta befälet för den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen. Folkkrigen och de väpnade kamperna under maoismens fana går framåt mot alla odds i Peru, Indien, Filippinerna och på andra platser, där tusentals och åter tusentals arbetare och bönder hjältemodigt och medvetet ger sina liv för att förstöra det gamla och bygga det nya under ledning av sina Kommunistiska Partier. Vi ser också hur dessa folkrig återverkar i hela världen med bildandet av nya maoistiska Partier och organisationer, t.o.m. i de imperialistiska länderna. Detta, tillsammans med alla proletariatets och de förtryckta folkens övriga hjältemodiga kamper, är en obestridlig bekräftelse på att vi befinner oss i världsrevolutionens offensiv.

Som Ordförande Mao sade: "utsikterna är lysande, men vägen är krokig". För oss kommunister, för oss marxist-leninist-maoister, räcker det inte att bara ser det positiva och inte se problemen, motsättningen. Efter bankrutten för Avakians och Prachandas nya revisionism och den Revolutionära Internationalistiska Rörelsens (RIR) upplösning, befinner sig den internationella kommunistiska rörelsen i ett tillstånd av skingring. Även om majoriteten av de maoistiska Partierna och organisationerna har fördömt Avakians revisionism och Prachandas och hans följeslagares förräderi i Nepal, så kvarstår meningsskiljaktigheter och oklarheter som inte har blivit lösta. Många ledande kamrater vill bara tala om maoisternas "enighet", men inte om meningsskiljaktigheterna; och några fortsätter t.o.m. Avakians dunkla kampanj för att isolera och smutska PKP med samma gamla revisionistiska prat om "dogmatism" och "personkult" för att undvika debatten. Andra tiger helt enkelt och vill vara vän med alla, och tar därför inte ställning angående punkter som är avgörande för revolutionen.

Samtidigt som flera Partier och organisationer i världen idag erkänner Ordförande Gonzalos allmängiltiga bidrag till marxismen, så undviker ett parti som Indiens Kommunistiska Parti (Maoisterna) helt enkelt fullständigt frågan om PKP, Ordförande Gonzalo och kampen mot revisionismen inom RIR när de gör sin sammanfattning av den internationella kommunistiska rörelsens och marxismen-leninismens-maoismens historia. När vi marxist-leninist-maoister kallar till att utveckla

tvålinjerskampen i IKR genom att tillämpa den marxistiska metoden med kritik och självkritik, så anklagar en del oss för att "attackerar" andra Partier och organisationer. Så uttrycks i den internationella kommunistiska rörelsen en tendens till försoning och liberalism, mot vilken vi kommunister insisterar på oförsonlig kamp mot revisionismen såsom huvudfara för att kunna förena oss på världsnivå och inleda och utveckla folkkrigen till segern.

Det finns många viktiga punkter att debattera inom den internationella kommunistiska rörelsen: maoismens och folkkrigets allmängiltighet för de imperialistiska länderna liksom de förtryckta länderna, de Kommunistiska Partiernas militarisering, kampen mot den parlamentariska kretinismen och "fredsavtalen"; dessa är några av de viktigaste. Men idag skall vi fokusera på den akuta frågan om **revisionismen som agent för de imperialistiska supermakterna och makterna** för att undergräva och manipulera klassens och folkens rättfärdiga kamper med sikte på att förinta, neutralisera eller förvandla dem till schackpjäser i nyuppdelningen av världen; och huvudsakligen hur revisionismen uttrycker sig inom själva de marxist-leninist-maoistiska Kommunistiska Partierna. Som Ordförande Gonzalo lär oss: "[revisionisterna] har förrått världsrevolutionen och förråder revolutionen i varje land, förråder klassen och folket, för att tjäna imperialistiska supermakter och makter, att tjäna revisionismen och särskilt socialimperialismen, att underordna sig kommandostaven, att vara spelpjäser i spelet om världsherraväldet, det är att förråda revolutionen."

Tvärtemot de marxist-leninist-maoistiska principerna vacklar idag några av Partierna inom den internationella kommunistiska rörelsen eller undviker att ta tydlig ställning angående den kinesiska och den ryska imperialismens karaktär och roll. Några, som ledningen för Indiens Kommunistiska Parti (Maoisterna), talar diffust om en "internationell antiimperialistisk front" mot yankeeimperialismen, men såvitt vi vet har de inte tagit tydlig ställning i fråga om den kinesiska och ryska imperialismen. I fallet med Filippinernas Kommunistiska Parti (FKP), så bjuder dess ledare öppet in den kinesiska imperialismen att "investera" i Filippinerna och "samarbeta" med den gamla filippinska staten, vilket de påstår skall skapa förutsättningar för "sociala reformer" i landet. Medan FKP fortsätter folkkriget mot den gamla staten, så insisterar de samtidigt på "fredssamtal" och förespråkar öppet den påstådda möjligheten till en "fredlig lösning" genom den gamla staten, i en påstådd enhetsfront med den kompradora storbourgeoisien som är fullständigt underkastad imperialismen. Denna öppna revidering av marxismen, som de t.o.m. presenterar i maoismens namn, är direkt kopplad till FKP:s position angående imperialismen: enligt FKP:s uttalanden finns det bara en imperialism och det är yankeeimperialismen. På så vis framlägger FKP, liksom flera revisionistiska grupper i världen, i verkligheten en ny version av den revisionistiske förrädaren Teng Hsiao-Pings revisionistiska tes: en så kallad "front" i vilken proletariatet och folken måste förena sig med de övriga supermakterna och makterna mot yankeeimperialismen. Sammanfattningsvis är det en politik för att sälja ut revolutionen, massornas dyrbara

blod, för en grynvälling; för att kapitulera och skaffa poster inom det gamla systemet åt en handfull s.k. "maoistiska" ledare, liksom i fallet med råttorna från HOL i Peru och med Prachanda och hans följeslagare i Nepal.

Det som krävs för oss marxist-leninist-maoister, huvudsakligen maoister, är att återförsäkra sig i det som etablerades av Ordförande Gonzalo 1988:

"På så vis utvecklar Sovjetunionens socialimperialism en skändlig kampanj i världen för att göra sig till hegemonisk supermakt genom att använda alla tillgängliga medel: bland dessa bör man särskilt framhäva upprätthållandet av falska partier, kommunistiska endast till namnet, 'borgerliga arbetarpartier' som Engels sade. Och på samma sätt agerar den kinesiska revisionismen och varje revisionism i enlighet med sina förutsättningar och den kommandostav de följer."

Och vi insisterar på det som PKP:s Centralkommitté lade fram i december 2016:

"Idag upplever vi en period av kamp mellan den nordamerikanska, den ryska och den kinesiska imperialismen; så har de tre huvudfienderna på världsnivå definierats idag, för oss som utvecklar demokratisk eller socialistisk revolution med folkkrig liksom för de nationalistiska rörelserna. Det som krävs är att varje revolution eller rörelse specificerar sin huvudfiende och förhindrar den andra supermaktens eller de övriga makternas dominans."

Sammanfattningsvis: kommunisternas uppgift i varje land är att bekämpa sin imperialistiska huvudfiende genom att basera sig på massorna, inte på överenskommelser med andra supermakter och/eller makter. I den demokratiska revolutionen i de halvkoloniala och halvfeodala länderna måste kommunisterna ena folkets klasser under det Kommunistiska Partiets ledning mot imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen. I de imperialistiska länderna är huvudfienden den imperialistiska staten. De imperialistiska, kompradora och byråkratiska bourgeoisier och deras gamla stater kan inte vara allierade – de är revolutionens måltavlor. Varje Parti måste tillämpa oberoendet, självbestämmandet och självförsörjningen för att aldrig bli någons schackpjäs. Det måste gå framåt på det ideologiska området för att förstå den revolutionära situationen och utveckla rektifikationskampanjer för att bibehålla revolutionens kurs. Kommunisternas uppgift idag i världen är att konstituera eller rekonstituera de Kommunistiska Partierna såsom militariserad marxist-leninist-maoistiska Partier där dessa inte redan finns, för att dessa skall inleda och utveckla folkkriget i varje land till kommunismen, och för att dessa folkkrig skall flyta samman i ett världsfolkkrig mot det imperialistiska världskriget.

Angående de förtryckta ländernas nationella befrielsekamper understryker vi att den avgörande punkten är att de måste ledas av proletariatet med dess marxist-leninist-maoistiska partier för att kunna segra och inte bli manipulerade och använda av imperialisterna.

Vi stödjer de nationalistiska rörelserna så länge de är en del av kampen mot imperialismen, inte för nationalismen i sig själv. Med Kinas Kommunistiska Partis ord från 1963: **"I den nationella frågan är det proletära partiets grundåskådning internationalistisk och inte nationalistisk."**

Vi kallar alla kommunister och revolutionärer att fördöma och krossa den revisionistiska tesen att imperialismen är "stark" och de revolutionära styrkorna "svaga", en tes som bara tjänar till att rättfärdiga "allianserna" och "överenskommelserna" med imperialismen och reaktionen, och som inte motsvarar verkligheten. Vi kommunister upphöjer Ordförande Maos slagord, att alla reaktionärerna inte är mer än papperstigrar, och vi avslöjar och fördömer hur imperialisterna genomför nyuppdelningen av världen genom att utveckla och implementera fascismen med kärnvapen-utpressningen. Och slutligen kallar vi än en

gång världens kommunister och revolutionärer att förkasta försoningen, gå emot strömmen och mobilisera massorna för att bombardera revisionismens högkvarter.

**LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!
FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!
LEVE HUNDRAÅRSJUBILÉET AV
OKTOBERREVOLUTIONEN!
NED MED IMPERIALISMENS NYUPPDELNING
AV VÄRLDEN!
NED MED FASCISMEN OCH KÄRNVAPEN-
UTPRESSNINGEN – LEVE FOLKKRIGET!
LEVE ORDFÖRANDE GONZALO OCH HANS
ALLSMÄKTIGA TÄNKANDE!**

**Folkrörelsen Peru
November 2017**



OM DET TREDJE VÄRLDSKRIGET: ATOMBOMBEN ÄR EN PAPPERSTIGER

Imperialisternas "kalla krig" och myten om de allsmäktiga kärnvapnen

Sedan slutet av Andra världskriget och fram till Sovjetrevisionismens fall 1991 (den period som imperialisterna själva döpt till "det kalla kriget"), spred världens reaktionärer ständigt skräckpropagandan om det hotande Tredje Världskriget, som man påstod skulle bli ett "totalt kärnvapenkrig" vilket skulle utplåna civilisationen och kanske hela mänskligheten. Detta var den period då framför allt de två supermakterna USA och det socialimperialistiska Sovjetunionen (där kapitalismen återinförts fr.o.m. den revisionistiska kuppen 1956) slogs om världsherraväldet och om att dela upp tredje världens kolonier och halvkolonier emellan sig. I detta syfte krigade dessa supermakter mot varandra indirekt, via ombud, genom att beväpna och finansiera diverse väpnade grupper och stater (och med hjälp från de övriga imperialistmakterna som fick sin del av bytet). Som exempel på detta kan nämnas de s.k. "vänstergrupper" och regeringar i Latinamerika (t.ex. Velasco-regimen i Peru 1968-1975) som i likhet med Castros Kuba var kopplade till den sovjetiska socialimperialismen, och de väpnade mördarband och regeringar som bekämpade dessa på uppdrag av den nordamerikanska yankeeimperialismen (t.ex. Contras i Nicaragua, Pinochetregeringen i Chile etc.). Under denna period förelåg också en verklig risk för ett nytt öppet världskrig mellan supermakterna, som skulle ha brutit ut om någon av supermakterna känt sig tillräckligt säker på att kunna vinna utan alltför stora förluster. Ett sådant krig skulle med säkerhet ha inkluderat omfattande användning av kärnvapen.

Men samtidigt som supermakterna och de övriga imperialistmakterna slogs sinsemellan, så stod de alla tillsammans inför ett växande hot mot hela det imperialistiska världssystemet: hotet om revolution. Erfarenheterna från både Första och Andra världskriget visade att de imperialistiska krigen tenderar att förstärka arbetarklassens och folkens hat mot utsugarsystemet och förena dem i revolution. Det Första världskriget slutade med bildandet av den första socialistiska staten

– Sovjetunionen – och det Andra världskriget med upprättandet av den socialistiska Folkrepubliken Kina. Samtidigt med supermakternas s.k. "kalla krig" så växte den nationella befrielse rörelsen i världens förtryckta nationer mot imperialismen, och det socialistiska Kina gick i spetsen både som ledande kraft i den internationella kommunistiska rörelsen och som vägledning och förebild för den nationella befrielse rörelsen i Afrika, Asien och Latinamerika.

I denna situation behövde alla imperialisterna, framför allt de två supermakterna, hitta ett sätt att kunna fortsätta föra sin inbördes kamp om världsherraväldet, sina plundrings- och folkmordskrig, och samtidigt upprätthålla status quo, d.v.s. hålla revolutionen borta och bevara det imperialistiska system som de hade gemensamt. I detta spelade kärnvapnen en central roll som ett medel för att tvinga världens folk till underkastelse. Det var just detta som var syftet med USA:s bombningar av Hiroshima och Nagasaki: de var militärt sett onödiga eftersom Japan redan i praktiken var besegrat, men genomfördes för att skrämma världens länder och folk från att sätta sig upp mot USA, för att etablera yankeeimperialismen – och hela det imperialistiska systemet – som segrare.

När Sovjetunionen efter den revisionistiska kuppen 1956 utvecklades till en imperialistisk supermakt, också den massivt beväpnad med kärnvapen, så blev dessa två supermakter inte bara huvudmotståndarna i kampen om världsherraväldet, de blev också tillsammans de två främsta försvararna av det imperialistiska systemet i världen, de två främsta motståndarna till arbetarklassens revolution och folkens befrielse. För dem båda, och även för de övriga imperialisterna, blev hotet om det "totala kärnvapenkriget" ett sätt att pacificera de revolutionära och antiimperialistiska rörelserna. Kärnvapenkriget skulle enligt imperialisternas propaganda innebära "slutet för mänskligheten" och "jordens undergång", och världens folk skulle därför nu bli tvungna att lägga sina kamper åt sidan för att i stället fokusera på "fred" och "mänsklighetens överlevnad". Revolutionära rörelser och nationella befrielse rörelser skulle tvingas att underordna

sig den ena eller andra supermakten i stället för att lita till sina egna krafter och resa sig i revolutionära krig. De revisionister som tagit makten i Sovjetunionen propagerade nu för "fredlig samlevnad" i stället för världsrevolution, som Chrusjtjov själv uttryckte det: *"det finns faktiskt bara två utvägar: antingen fredlig samlevnad eller det mest förstörelsebringande kriget i historien. Det finns ingen tredje väg"* [Holmberg, Nils, *Fredlig Kontrarevolution*, Oktoberförlaget 1974]

Atombomben är en papperstiger

Den som förstår orsakerna och syftena bakom imperialismens krig förstår dock ganska snabbt att myten om det "totala kärnvapenkriget" inte är något annat än just propaganda. Imperialisterna krigar och mördar inte för krigandets och mördandets egen skull, utan för att erövra och plundra länder; för att lägga under sig territorier och exploatera arbetskraft och naturtillgångar. I detta syfte tvekar de inte att utplåna miljontals människor, men de har inget intresse av att bomba ett land om de inte efteråt kan suga ut dess arbetande människor och göra landet till sin egendom. Det är alltså klasskampen som är avgörande. Tvärt emot de nordamerikanska och sovjetiska imperialisternas propaganda visade Ordförande Mao Tsetung och de kinesiska kommunisterna att det visst fanns en "tredje väg" utöver underkastelse eller förintelse, och att det imperialistiska kriget i själva verket var ett bevis på imperialismens kris och kommande undergång. Redan 1946 sade Mao Tsetung:

"det amerikanska folket och folken i alla länder, som hotas av Förenta staternas aggression, borde enas och kämpa mot angrepp från reaktionärerna i Förenta staterna och deras medlöpare i dessa länder. Endast genom en seger i denna kamp kan ett tredje världskrig undvikas, eljest är det oundvikligt". Vid samma tillfälle påpekade han: "Atombomben är en papperstiger, som reaktionärerna i Förenta staterna använder till att skrämma folk. Den

förefaller fruktansvärd, men i verkligheten är den inte det. Atombomben är naturligtvis ett vapen för masslakt, men ett krigs utgång avgörs av folket och inte av en eller två nya vapentyper. Alla reaktionärer är papperstigrar. Till det yttre är reaktionärerna skräckinjagande, men i verkligheten är de inte så starka." [Mao Tsetung, *Samtal med den amerikanska korrespondenten Anna Louise Strong*, 1946]

Perus Kommunistiska Parti, som under Ordförande Gonzalos anförarskap tog upp maoismen och tillämpade den på den peruanska revolutionen, sammanfattade kommunisternas syn på världskriget och kärnvapnen på följande sätt 1988:

"För de Kommunistiska Partierna handlar det inte om att fokusera uppmärksamheten på det imperialistiska världskriget utan på folkkriget, eftersom det är endast detta krig som kommer att leda till makten ledd av proletariatet. Vi anser att så länge imperialismen finns så finns möjligheten att imperialistiska världskrig kan äga rum, och det är som Ordförande Mao träffsäkert sade; antingen förhindrar revolutionen kriget eller så underblåser världskriget revolutionen. För att ett imperialistiskt världskrig skall äga rum krävs det att den ena supermaktens strategiska överlägsenhet definieras, och enligt de reaktionära militärteoretikerna kommer detta i en första fas att ske med användning av kärnvapen, ett förkrossande kärnvapenbombardemang från båda sidor, och i en andra fas kommer stora kontingenter av miljoner soldater att delta och man går över till konventionellt krig för att ockupera territorier, eftersom målet är att dela upp bytet, särskilt de förtryckta nationerna. Så inleds ett grymt och stort blodbad som i sin tur kommer att få återverkningar mot imperialisterna, och ge ännu mer skäl för de förtryckta nationerna, folken och klassen att resa sig i folkkrig." (Perus Kommunistiska Parti – Internationella Linjen, 1988)

"Det finns alltså idag tre supermakter i världen: yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen och den ryska imperialismen, och de står inför imperialismens oundvikliga behov av att på nytt dela upp världen emellan sig [...] Liksom under det 'kalla kriget' så använder sig supermakterna idag av kärnvapnen för att skrämma folken till underkastelse. Mitt i sin inbördes rivalitet så samarbetar de villigt när det gäller att hindra andra länder, särskilt de förtryckta nationerna, från att skaffa sig egna kärnvapen"

Den "nya eran av fred": mer imperialistiskt krig och mer kärnvapen

Efter den sovjetiska revisionismens kollaps 1991 blev den nordamerikanska yankeeimperialismen den enda och hegemoniska supermakten, och reaktionärerna i hela världen deklarerade en "ny era av fred". Verkligheten bekräftade dock snabbt det faktum att imperialismen inte kan undgå att skapa krig så länge den existerar, som Ordförande Gonzalo konstaterade i sitt tal 1992: **"Idag är verkligheten den att samma motståndare som i det Första och det Andra Världskriget ger upphov till och förbereder det Tredje världskriget."** Under 90-talet drog yankeeimperialisterna och dess allierade imperialistmakter i Europa igång flera nya krig, såsom kriget i f.d. Jugoslavien där imperialisterna infiltrerade och manipulerade för att vända olika nationaliteter mot varandra och stycka upp området för att kunna plundra det. Ryssland, som var kraftigt försvagat, var dock fortfarande en kärnvapen-supermakt, och både USA och Ryssland fortsatte under denna nya "era av fred" att rusta upp sina kärnvapenarsenaler.

Under 2000-talet har USA fortsatt med sin plan för att lägga under sig Östeuropa och Asien, inte minst de länder som tidigare exploaterats av den sovjetiska socialimperialismen, vilket sker i både samarbete och konkurrens med de europeiska imperialistmakterna, framför allt Tyskland. Samtidigt har den ryska imperialismen i viss mån återhämtat sig, och har satsat enorma resurser på militär upprustning för att stoppa USA:s frammarsch och återta sina förlorade halvkolonier. Den kinesiska imperialismen, vars ekonomiska uppsving hade varit omöjligt utan allt det som det kinesiska folket byggde upp under socialismen och som revisionisterna stal efter sin kupp 1976, har nu blivit den tredje supermakten och gett sig in i kampen om världsherraväldet för att suga ut världens folk. Det finns alltså idag tre supermakter i världen: yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen och den ryska imperialismen, och de står inför imperialismens oundvikliga behov av att på nytt dela upp världen emellan sig. Deras nyuppdelningskrig förs idag fortfarande "via ombud", d.v.s. genom andra väpnade grupper och regimer, men kan beroende på omständigheterna utvecklas till ett direkt och öppet världskrig mellan supermakterna.

Liksom under det "kalla kriget" så använder sig supermakterna idag av kärnvapnen för att skrämma folken till underkastelse. Mitt i sin inbördes rivalitet så samarbetar de villigt när det gäller att hindra andra länder, särskilt de förtryckta nationerna, från att skaffa sig egna kärnvapen, som Perus Kommunistiska Partis Centralkommitté påpekade i oktober 2017: **"Kärnvapen-utpressningen är till för att tvinga de förtryckta nationerna och de länder som inte har moderna vapen att underkasta sig yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen, den ryska imperialismen eller någon annan makt. Denna utpressning kan inte bedrivas mot andra imperialistmakter, särskilt inte om de har kärnvapen."** Med hotet om "det totala kärnvapenkriget" gör imperialisterna allt de kan för

att förhindra att den internationella arbetarklassen och de förtryckta folken reser sig i revolutionärt krig för att störta utsugarsystemet, och de får villig hjälp från allehanda revisionister med att sprida illusioner om "fredsavtal" och försoning med imperialisterna i stället för revolution.

Folkkrig mot det imperialistiska kriget

Vad den internationella arbetarklassen och de förtryckta folken behöver göra i denna situation är inte att ge upp, låta sig skrämmas och söka "beskydd" hos den ena eller andra imperialistmakten. Vad som behövs är att inse att den nuvarande krigshetsen och förberedelserna för världskrig är uttryck för att imperialismen är döende och befinner sig i sin slutliga kris. Det enda sättet för klassen och folken att förhindra ännu en masslakt i form av ett tredje världskrig är att ena sig under den internationella arbetarklassens ledning för att förvandla det imperialistiska kriget till revolutionärt krig och göra slut på imperialismen och krigen en gång för alla, genom att tillämpa det som Perus Kommunistiska Parti slog fast 1988:

"Alltså, om det imperialistiska världskriget kommer, så är vi för det första emot det; för det andra är vi inte rädda för det utan fokuserar på revolutionen; för det tredje, att fokusera på revolutionen är att föra folkkrig lett av proletariatet genom dess kommunistiska partier; och för det fjärde, detta folkkrig måste specificeras i varje typ av land enligt varje typ av revolution. Således står världsfolkkriget på dagordningen."



SOMMARKAMPANJ 2017: LEVE 100-ÅRSJUBILEET AV OKTOBERREVOLUTIONEN! NED MED IMPERIALISMENS NYUPPDELNING AV VÄRLDEN! LEVE MAOISMEN!



Folkrörelsen Perus affisch i Hammarkullen, Göteborg...



I Barcelona, på katalanska...



I New York, USA...



...och i Rosengård, Malmö.

DEN SPANSKA OCH KATALANSKA STORBOURGEOISIEN ÄR DET KATALANSKA FOLKETS FIENDER: IMPERIALISMEN ÄR FIENDE TILL VÄRLDENS FOLK

”Inte förrän nu är det uppenbart för alla att den nationella bourgeoisien inte strävar efter att befria ”sitt folk” från det nationella oket, utan efter friheten att suga vinster ur detta folk, friheten att bevara sina egna privilegier och sitt eget kapital. Inte förrän nu framstår det tydligt att de förtryckta nationaliteternas befrielse är otänkbar utan att bryta med imperialismen, utan att störta de förtryckta nationaliteternas bourgeoisie, utan att makten övergår till de arbetande massorna inom dessa nationaliteter. (...)

På detta sätt inledde Oktoberrevolutionen, genom att göra slut på den gamla borgerliga nationella befrielseströrelsen, en ny rörelses era, de förtryckta nationernas arbetares och bönders socialistiska rörelse, riktad mot allt förtryck – och därmed också mot allt nationellt förtryck, mot bourgeoisins makt, mot ’den egna och den utländska, mot varje imperialism över huvud taget’” (Stalin – Oktoberomvälvningen och den nationella frågan, 1918)

Under de senaste åren har det ägt rum stora massmobiliseringar i Katalonien; miljontals människor har deltagit i denna massrörelse ledd av den katalanska borgarklassen, vilket än en gång visar den spanska imperialismens svaghet, dess djupa politiska, ekonomiska och moraliska kris.

Sedan 2011 genomförs massiva mobiliseringar inom hela den spanska staten. Manifestationen den 15 maj i Madrid skulle bli starten på rörelsen 15-M. Samtidigt med den långsamma demobiliseringen av det som var 15-M, så har mobiliseringen i Katalonien för självständighet fortsatt under alla dessa år. Under den tiden har det katalanska folket inte upphört med att kämpa, utan genomfört strejker och mobiliseringar mot nedmonteringen av sjukvården och den allmänna utbildningen, mot de sociala nedskärningarna, till försvar för det katalanska språket, mot vräkningarna; kamper som har genomförts tillsammans med självständighetsrörelsen. I några fall har dessa mobiliseringar radikaliserats så långt att de t.o.m. tagit formen av stadsgerilla, såsom under universitetsstrejken i februari 2012 och 29-M:s generalstrejk 2013. Det bör understrykas att massornas kamp för sina dagskrav har förts parallellt med kampen för självständighet och inte alltid tillsammans. Arbetarrörelsen har i huvudsak stått utanför självständighetsmobiliseringen. Ett exempel är generalstrejken den 3 oktober, där självständighetsförespråkarna bar den katalanska självständighetens fanor medan det i arbetarblocken (de fackföreningar som kallat till strejken, CGT och CNT) inte syntes en enda katalansk självständighetsfana. Det var en strejk som kallats av två separata grupper, dels

fackföreningarna CGT och CNT och dels representanterna för arbetararistokratin (CC.OO. och UGT) tillsammans med katalanska företagare, och som kallades ”landets strejk”. Proletariatet existerar även i Katalonien, även om det må besvåra revisionisterna och borgarklassen.

Vem leder självständighetsrörelsen?

Ledningen för den katalanska självständighetsrörelsen ligger i händerna på representanterna för den katalanska storbourgeoisien. De är samma representanter som deltog i framställandet av den spanska konstitutionen från 1978 (Miquel Roca som representerade partiet Pacte Democràtic per Catalunya), och samma som kompromissat med och understött PSOE:s och PP:s olika centralregeringar. De är samma representanter som har genomfört alla slags nedskärningar, och manska inte glömma att nedskärningarna



Barcelona under generalstrejken 2013

började i Katalonien, t.o.m. tidigare än i resten av landet, hand i hand med Convergencia Democràtica de Catalunya [det dominerande liberala partiet i Katalonien – övers. anmärkn.]. Vi vet vad Pujols och Mas’ Convergencia har gjort; bl.a. förstört den katalanska sjukvården och påtvingat den en maffiastruktur för att tjäna deras ”affärer” samt överexploaterat invandrarna i köttindustrin Vic:s falska kooperativ.

Korruptionen inom Convergencia är så skandalös att de blivit tvungna att byta namn (Convergencia blev det nuvarande Partit Demòcrata Europeu Català, vars förkortning är PdeCAT) och ge skenet av att självständighetsprocessen leds av medborgarorganisationer (ANC och Òmnium) och inte av politikerna.

I mobiliseringarna under dessa år har självständighetsorganisationerna inte gjort någon som helst ansträngning för att mobilisera de klassiska invandrargrupperna och ännu mindre de som anlant senare. Det katalanska regionstyret (Generalitat), som styrs av självständighetsförespråkarna men som inte ens brytt sig om att verkställa det katalanska parlamentets beslut i självständighetsfrågan, har vägrat att gå emot staten och har systematiskt tillämpat den spanska statens lagar (t.ex. den så katastrofala och kritiserade Utlänningslagen) på de mer än en miljon utländska invånare som bor och arbetar i Katalonien. Säkerligen därför att dessa inte har rösträtt och därför inte räknas av de borgerliga politikerna; därför att den katalanska borgarklassen liksom alla borgare är rasistisk och främlingsfientlig och dessutom för att den är medveten om att om den politiska kampen tas ner till de djupaste lagren av arbetarklassen, så är det ett problem för den katalanska borgarklassen liksom för alla borgare, såsom har skett vid andra tillfällen i Kataloniens historia.

Ett smakprov på dessa individers moral har vi fått efter folkomröstningen: massorna har ställt upp, de har konfronterat den gamla statens polis, 1000 personer har anmälts skadade och inlagda på sjukhus – bara för att regionpresidenten Puigdemont, inför den spanska statens offensiv och den internationella isoleringen, skulle backa och visa sin ryggradslöshet genom att inte utropa den nya katalanska staten utan kalla till förhandlingar.

Partiet Candidatura de Unidad Popular (CUP), som av storbourgeoisien press kallas anti-systemkandidater, fyller rollen att försköna ”processen” genom att skapa falska illusioner hos det katalanska folket och hålla tillbaka massornas mobiliseringar. Därav det återkommande talet om den fredliga vägen och icke-våldet.

Folkomröstningens väg

Vid valen till det katalanska självstyrets parlament den 27 september 2016 presenterade självständighetsfronten (PdeCAT och CUP) dessa val som en plebiscit och ett substitut för den folkomröstning som den spanska staten sagt nej till. Valresultatet gav en parlamentsmajoritet åt självständighetsblocket, men ändå utropades inte självständigheten. I stället antogs via det katalanska parlamentet en plan enligt vilken – efter en folkomröstning med tillräckligt många röster för självständighet – den katalanska republiken skulle utropas. Denna folkomröstning har nu genomförts, och den katalanska regeringen har brutit mot sin egen lag genom att inte utropa den katalanska statens födelse inom den tidsfrist som etablerats av den lag som de själva antog.

Anledningen till denna reträtt och återgång till att be om dialog är inget mysterium. Självständighetsrörelsen

i den katalanska storbourgeoisien tjänst har på alla sätt försökt att få stöd från andra imperialistmakter, inklusive från sionismen. Gentemot en stat som är med i NATO, den spanska staten, som inte kommer att tillåta någon självständighet åt någon del av sitt territorium och som har en modern armé; utan stöd från någon annan imperialistmakt, så återstår ingen annan väg för den katalanska borgarklassen än att organisera massorna och beväpna dem – men det finns inget som skrämmer stor-, mellan- och småbourgeoisien mer än det väpnade havet av massor.

Revisionismens roll

Revisionisterna har använt en rad citat från Lenin och Stalin för att attackera dessas och den internationella kommunistiska rörelsens ståndpunkter rörande den nationella frågan, för att rättfärdiga revisionisternas anpassning till den katalanska borgarklassen och deras arbete för att tvinga arbetarklassen att gå i borgarklassens ledband.

Såväl Lenin som Stalin och Ordförande Mao är mycket tydliga. Med Första världskriget och Oktoberrevolutionen inleds en ny era för mänskligheten, den proletära världsrevolutionens era. Imperialismen – ”reaktion över hela linjen” (Lenin) – kommer inte längre att tillåta någon ny borgerlig revolution; den enda vägen för kolonierna och

halvkolonierna är den ny-demokratiska revolutionen ledd av proletariatet. Om varje befrielseströrelse tidigare, under den fria konkurrensens stadium, var revolutionär, då den utvecklades genom att krossa feodalismen, så gäller det efter Oktoberrevolutionen att ”[understödja] sådana nationella rörelser, som är inriktade på att försvaga och störta imperialismen, men inte på att stärka och upprätthålla den. Det förekommer fall, då den nationella rörelsen i enskilda förtryckta länder råkar i konflikt med den proletära rörelsens utvecklingsintressen” (Stalin). I Katalonien har borgarklassen strävat efter en katalansk stat i allians med imperialismen, med det enda syftet att skapa ett imperialistiskt Katalonien av tredje graden, i allians med någon imperialistisk supermakt eller makt, som plattform för de katalanska storföretagen inom den nyuppdelning av världen som nu äger rum.

Den katalanska storbourgeoisien har egna intressen som står i motsättning till den katalanska arbetarklassens och folkets intressen. Fakta talar sitt eget språk: att sex av de sju katalanska företagen på Madridbörsen har lämnat Katalonien visar återigen att den katalanska storbourgeoisien är en del av den spanska storbourgeoisien; denna oligarki bildad av alliansen mellan de andalusiska och kastilianska jordägarnas samt de baskiska och katalanska industrikapitalisternas kapital. Detta visar att med denna ledning så har ”processen” inom denna dispyt

mellan den spanska storbourgeoisins fraktioner samma begränsningar och framtidsutsikter som sin reaktionära ledning.

Revisionismen har emellertid blint uppmanat till att stödja "processen" för självständighet bara för sakens skull. Argumenten har varit flera: det första, att Katalonien är ett "förtryckt" land, faller på sin egen orimlighet. Katalonien är en nation som har uppnått en hög kapitalistisk utvecklingsnivå, där det utvecklas en monopolkapitalism, där den katalanska storbourgeoisien som del av den spanska storbourgeoisien deltar i utsugningen av tredje världens folk. Det är inte ett land där proletariatet måste sopa bort de tre bergen (byråkratkapitalismen, feodalismen och imperialismen).

Andra argument av "taktisk" typ, som t.ex. att om Katalonien blir självständigt så skulle det vara ett hårt slag mot den spanska imperialismen, bortser ifrån att staten inte kommer att gå med på att förlora 16% av sin befolkning och 19% av sin BNP, om det så genomförs tjugo folkomröstningar och 99% av katalanerna röstar för självständighet. Men de döljer också det faktum att den spanska staten redan befinner sig i djup kris, och Katalonien är ett bevis på detta. De döljer denna kris för att slippa åta sig huvuduppgiften, rekonstitutionen av det Kommunistiska Partiet för att inleda folkkrig. I stället för att fullgöra denna uppgift kommer de än en gång envist dragande med "den fredliga övergången" till socialismen. Först en katalansk stat och sedan socialism, eller en konstituerande process för resten av staten, genom vilken den gamla staten skulle "demokratiseras" och skapa bättre villkor för kampen för socialismen. I verkligheten skulle arbetarklassen på det sättet komma till detta "övergångsstadium" utan Parti, utan Front, utan armé, utan ny makt, d.v.s. utan någonting. I stället skulle några få revisionister uppnå poster inom den gamla staten, den spanska eller den katalanska. I slutändan visar den katalanska självständighetsrörelsen i Katalonien än en gång att endast arbetarklassen med sitt Parti är kapabelt och villigt att fortsätta till slutet. Att revisionisternas roll är att tvinga arbetarklassen att gå i den ena eller andra borgarklassens ledband. Några av de nya revisionisterna har redan stor erfarenhet av detta. Det räcker att minnas deras försvar av Prachanda och hans "taktik" ända fram till den slutliga kapitulationen. Därefter kommer den lätta biten, att slå på den som redan ligger, att "visst var det förräderi" etc.

Vad vi maoister säger:

Mot revisionismen som har spritt falska illusioner, har vi kommunister sedan 2011 deltagit i

självständighetsmobiliseringarna. Viekänner och försvarar Kataloniens rätt till självbestämmande, men tydliggör att det katalanska folkets stora fiender är den spanska och katalanska storbourgeoisien. Att varken självständighet eller socialism erövrar med någon folkomröstning. Att på den nuvarande vägen för självständighet, i det utopiska fallet att man skulle uppnå den, så har det katalanska folket ingenting att vinna. Att i imperialismens slutliga kris så är det inte möjligt att genomföra ens den minimala grad av socialdemokrati som CUP utlovar, varken i en hypotetisk katalansk stat eller i någon annan.

"Vi erkänner och försvarar Kataloniens rätt till självbestämmande, men tydliggör att det katalanska folkets stora fiender är den spanska och katalanska storbourgeoisien. Att varken självständighet eller socialism erövrar med någon folkomröstning. Att på den nuvarande vägen för självständighet, i det utopiska fallet att man skulle uppnå den, så har det katalanska folket ingenting att vinna"

Vi har fördömt "processen" för dess reaktionära ledning. Det är nödvändigt att lära av historien för att massornas och proletariats nuvarande kamper inte skall tjäna till ännu en upprepning av den "katalanska pakt" (1) eller till att gå i riktning mot en kapitalistisk katalansk stat med alla dess plågor och elände för massorna till förmån för en minoritet. Repressionen och revisionisternas förräderi kommer inte att stoppa det katalanska folkets kamp. Arbetarklassen behöver sitt marxist-leninist-maoistiska Kommunistiska Parti för att

förbereda och inleda folkkriget och krossa varje illusion om att reformera kapitalismen. Folkkrigets ryggmärg är den nya makten, som tar sig uttryck i antingen folkförsamling eller sovjetar etc., och garantin för folkets rättigheter är den röda armén och det beväpnade folket, milisen.

Mar Armado de Masas, oktober 2017

(1) 1975 offentliggjordes den "katalanska pakt". De som gick i spetsen för denna pakt var Jordi Pujol, Josep Pallach, Joan Reventós och PSUC med Solé-Barberá. D.v.s. bankirerna, de stora industrikapitalisterna och revisionismen. Kontexten för den "katalanska pakt" är den spanska imperialistiska statens djupa politiska och ekonomiska kris. I den "gemensamma deklarationen" krävs "självstyre" och "friheter" samtidigt som man kräver en spansk "punto final" -lag (https://en.wikipedia.org/wiki/Full_stop_law) genom att dra fördel av kamperna för "amnesti". Den "katalanska pakt" hade som mål att hålla tillbaka massornas mobilisering, att ge ett utlopp för deras kamper inom den borgerliga ordningen och förhandla sig till en plats åt den katalanska storbourgeoisien inom det "demokratiska" Spanien.

Proletärer i alla länder, förena er!

- OKTOBERREVOLUTIONEN 100 ÅR: 1917-2017 - NER MED DEN SVENSKA BORGARSTATEN! NER MED ALLA IMPERIALISTERNA OCH DERAS NYUPPDELNING AV VÄRLDEN!

IMPERIALISMENS KRIS OCH DEN SVENSKA IMPERIALISMEN

Borgarklassen och hela det kapitalistiska systemet – imperialismen – befinner sig i djupaste kris här i Sverige liksom i hela världen. Dess överproduktionskriser blir värre för varje gång och visar att systemet är ruttet, döende och bara kan koncentrera alltmer rikedomar och produktionsmedel i händerna på en liten klick monopolkapitalister på arbetarklassens och de förtryckta folkens bekostnad. Samtidigt som borgarklassen i varje land suger ut den inhemska arbetarklassen, så exploaterar ett litet fåtal rika imperialistiska länder ett stort antal förtryckta nationer i Asien, Afrika, Latinamerika och Östeuropa. Sverige är ett av dessa imperialistiska länder. Svenska storföretag finns på plats i Asien, i Östeuropa och på andra platser där de plundrar dessa länders arbetskraft och naturtillgångar, och den svenska staten skickar sina soldater, sina vapen och sina byråkrater och ”hjälporganisationer” för att säkra den fortsatta utsugningen. De kapitalister som suger ut oss här i Sverige, som håller nere våra löner, skapar arbetslöshet och låter sjukvård och skola förfalla för att öka sina profiler, är samma kapitalister som plundrar och bombar de fattiga länderna. Det är dessa kapitalister som har makten i Sverige, oavsett vilket parti som råkar vinna val och bilda regering. Vad de kallar ”demokrati” är i själva verket borgarklassens diktatur.

NYUPPDELNINGSKRIG OCH KRIG MOT ARBETARKLASSEN

Men världens imperialister är rädda för att förlora sin makt och sina rikedomar. Idag reser sig de utsugna och förtryckta i uppror mot systemet, inte bara i de förtryckta länderna utan också i rika länder som Sverige. Samtidigt som de tre supermakterna USA, Ryssland och Kina och de övriga imperialistmakterna slåss mot varandra och försöker rädda sitt döende system genom imperialistiska krig och folkmord och på nytt dela upp världen emellan sig, så trappar de överallt upp sitt krig mot den egna befolkningen. I Sverige, precis som i USA, i Ryssland, i Kina eller Tyskland, så militariserar de sina polisstyrkor, ökar övervakningen och bygger nätverk av tjallare i arbetarområdena, tränar sina arméer för krig i städerna; allt detta under förevändningar om att bekämpa ”terrorismen”, ”extremismen” eller ”brottsligheten”. Det verkliga syftet är att trycka ner arbetarklassen och dess uppror.

FASCISM OCH REFORMISM I IMPERIALISMENS TJÄNST

Den enda kraft som kan störta imperialisterna och hela deras utsugarsystem är en medveten och enad arbetarklass som organiserar sig helt oberoende av den borgerliga staten och dess s.k. ”demokrati”, och som enar sig med världens förtryckta folk mot imperialismens utsugning och krig. Detta vet imperialisterna, och de gör därför allt de kan för att splittra arbetarklassen, för att försöka lura oss att stödja deras krig och repression och försöka utnyttja våra rättfärdiga kamper för sina egna syften och se till så att de inte utvecklas till revolutionära rörelser som kan hota deras makt. De svenska kapitalisterna vill ha invandrare i Sverige för att utnyttja dem som särskilt nedtryckt, rättslös arbetskraft, och de använder sig av fascism och rasism för att ställa ”svenskar” mot ”invandrare”, för att hålla oss splittrade så att vi inte gör uppror. Samtidigt använder de sig av en borgerlig ”vänster”, en påstått ”socialistisk” reformism för att inbilla oss att om vi bara fortsätter lyda den borgerliga staten, tar avstånd från upproret och röstar på deras partier, så kanske de slänger åt oss några ynka smulor som fallit ner från borgarklassens bord – det är detta de kallar ”välfärd”. De sprider en falsk ”antirasism” och en borgerlig ”feminism” för att förhindra att kampen mot fascismen, rasismen och kvinnoförtrycket blir en kamp ledd av arbetarklassen som tjänar till att bygga en revolutionär arbetarrörelse. Denna typ av ”vänster” – revisionister som har förrått arbetarklassen – står i grunden på samma sida som fascisterna och liberalerna. De försvarar allihop den borgerliga staten, imperialismen, den s.k. ”västerländska civilisationen” och stödjer imperialismens pågående folkmords- och nyuppdelningskrig, oavsett om de förespråkar allians med USA eller Ryssland eller Kina.

ARBETARKLASSENS REVOLUTION

Överallt i världen växer arbetarklassens och de förtryckta folkens uppror. I flera länder går arbetarklassen med sina kommunistiska partier redan i spetsen för revolutionära rörelser som mobiliserar hundratusentals i väpnad kamp och folkrig mot de imperialistiska utsugarna och deras underhuggare. Vad som behövs här i Sverige liksom i övriga länder är att arbetarklassen skapar sitt Kommunistiska Parti, sin revolutionära förtrupp för att leda alla de kamper som folket utkämpar med sikte på att krossa den borgerliga staten, bygga socialismen och fortsätta revolutionen tills det inte längre finns några klasser eller någon utsugning. Som Lenin påpekade för precis hundra år sedan, så kan arbetarklassen inte ta makten genom borgarklassens parlament eller genom att "ta över" den borgerliga staten, utan endast genom att krossa den och bygga sin egen. Den revolutionära organisation vi behöver måste redan från början byggas för denna kamp, den kan inte byggas genom att fiska röster, följa kapitalets spelregler och drömma om en lugn och sansad "revolution" som ska "komma" i en avlägsen framtid. Den måste byggas med totalt ideologiskt, politiskt och ekonomiskt oberoende inte bara gentemot den "egna" borgarstaten utan gentemot alla imperialistmakter, och den måste basera sig, som Engels sade, på den "understa massan", den faktiska majoriteten, inte på de skikt som är "infekterade av den borgerliga respektabiliteten".

Den borgerliga staten kan inte lösa våra problem - den är orsaken till våra problem. Vi kan inte slå tillbaka mot utsugningen, polisterrorn, bostadsbristen, det fascistiska hotet, rasismen, kvinnoförtrycket, knarket eller arbetslösheten genom att förlita oss på borgarstaten, dess polis eller dess politiska partier. Vi kan bara göra det genom att bli medvetna om arbetarklassens roll, organisera oss för att lösa våra problem på egen hand och för att störta borgarklassens diktatur.

**DET ÄR RÄTT ATT GÖRA UPPROR!
LEVE 100-ÅRSJUBILEET AV OKTOBERREVOLUTIONEN!
NER MED IMPERIALISMENS NYUPPDELNING AV VÄRLDEN!
LEVE MAOISMEN, NER MED REVISIONISMEN!**

Studiecirkeln 24 september
Augusti 2017

**STUDERA ARBETARKLASSENS IDEOLOGI!
STUDERA MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN!**

Är du intresserad av att delta i en studiecirkel där vi gemensamt läser marxismens klassiker och diskuterar arbetarklassens och de förtryckta folkens kamp mot imperialismen? Vi har också ett brett urval av marxistiska böcker till vettiga priser. Kontakta oss på maoistisktforum@yahoo.se.

Läs mer på www.maoistisktforum.org

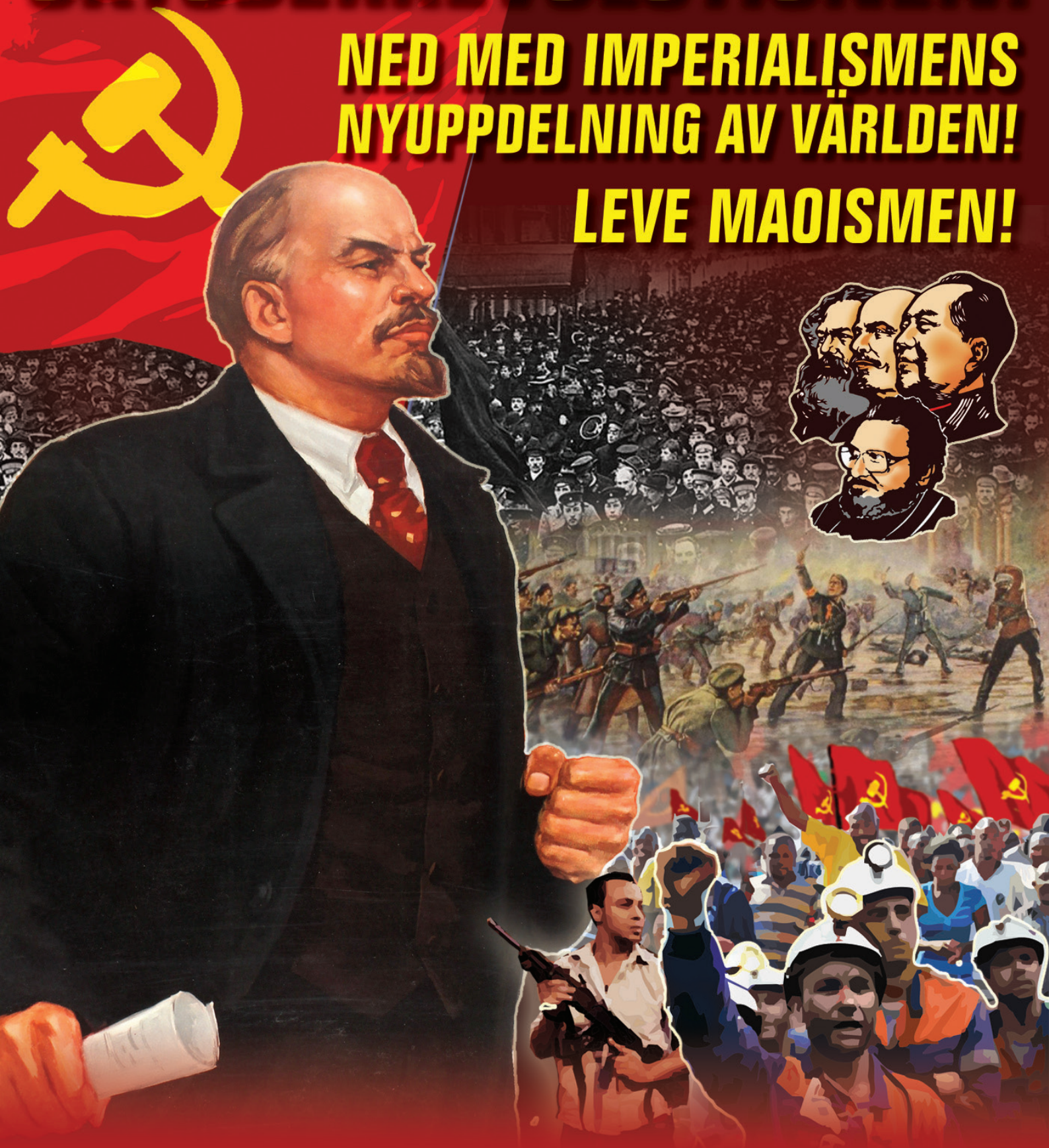


Proletärer i alla länder, förena er!

LEVE 100-ÅRSJUBILEET AV OKTOBERREVOLUTIONEN!

NED MED IMPERIALISMENS
NYUPPDELNING AV VÄRLDEN!

LEVE MAOISMEN!



INTERNATIONELL KONFERENS I BARCELONA
3. NOVEMBER 2017